

[Bendix.]

boligministeriets eget notat af 20. oktober viser for 1973, at man forventer en betydelig nedadgående tendens.

Det vil altså sige, som jeg allerede én gang har hævdet, at man har grebet ind i en situation, hvor tendensen klart og tydeligt har vendt. Derfor må man sætte et spørgsmålstegn ved formålet med dette indgreb, og ministeren kan ikke fortænke mig og andre i, at vi bliver skeptiske, fordi der ingen direkte sammenhæng er mellem de økonomiske data, som ministeriet selv har været med til at frembringe, og indgrebet. Derfor må der være en skjult hensigt.

Jeg henviste i mine første betragtninger til noget, som ministeren også kom ind på, nemlig nogle bemærkninger, ministeren havde fremsat i redegørelsen. Jeg vil også ganske kort, da jeg ser, at jeg ikke kan nå mere tidsmæssigt, henvise til dem, men så blot endnu en gang understrege, at disse bemærkninger, som ministeren har fremsat om baggrunden for indgrebet, gælder for enhver tænkelig situation i dette samfund. Så hvis den begrundelse for indgrebet, ministeren her har leveret i redegørelsen, altså den begrundelse, som ligger ved siden af de konkrete økonomiske tal, ministeren har redegjort for, er rigtig, så gælder begrundelsen til hver en tid, og dette indgreb må så opfattes som noget, ministeren til hver en tid vil være villig til at foranstalte.

Jeg skal ganske kort svare på ministerens bemærkning om disse indgrebs karakter i henseende til det kortsigtede, hvor ministeren ønskede enten et bevis for eller et dementi af, at det skulle være blevet meddelt os, at det indgreb, vi fik i foråret 1972, var det sidste kortsigtede. Der kan jeg kun sige til ministeren, at det indtryk, der blev bragt os under boligudvalgets forhandlinger i foråret, var — og det indtryk kan kun være kommet fra boligministeren — at dette var det sidste kortsigtede indgreb, inden vi gik i gang med den langsigtede politik.

Guldborg: Jeg vil gerne først sige over for hr. Henning Philipsens omtale af de boligpolitiske aftaler fra 1966, at det behøver vi ikke at forlænge diskussionen om. Jeg vil bare minde hr. Henning Philipsen om, at hvad der måtte være tilbage af dette, er udtrykket ved de boligpolitiske aftaler i

1971-72, som er truffet mellem socialistisk folkeparti og socialdemokratiet. Det grundlag, vi har i dag, og som er grundlaget for de kommende forhandlinger, er tilvejebragt med fuldt ansvar for socialistisk folkeparti; det håber jeg vi vil finde udtryk for under forhandlingerne, for et sådant ansvar forpligter jo også til at komme med sine udspil. Det er socialistisk folkeparti og socialdemokratiet, der har bestemt, på hvilket grundlag disse forhandlinger skal føres. Jeg vil gerne sige om spørgsmålet om vurdering, at jeg håber, økonomi- og budgetministerens optimisme er rigtig, men jeg er bange for, at den ikke er det. Jeg tror ikke, at man får noget hold på disse ting, før man går over til det, som vi har foreslået med kontantvurderingen. Jeg tror, det er en forudsætning; jeg ved, der er en vis interesse for det også hos finansministeren, og jeg håber, at ministrene i fællesskab vil kunne overvinde de sikkert forskellige administrative betænkeligheder, der nok skal komme.

Men ellers vil jeg bruge mit svar her til det, jeg synes var det væsentligste i hvert fald for vores vedkommende i debatten. Jeg bemærkede mig, at ministeren ikke blankt afviste, at det kan være rigtigt at søge at få noget mere hold på prisdannelsen i nybyggeriet, og jeg tager det også som en imødekommerhed i retning af, at det skal vi nok snakke lidt mere om.

Når ministeren siger, at han gerne vil være med, hvis jeg kan bevise, vil jeg altså heller ikke tage det så kontant, for det er klart, at bevise betyder, hvis det skal tages meget kontant, kun dette ene, at så skal man prøve og derefter se, hvad der sker. Det er det eneste bevis, der findes. Men siger vi sandsynliggøre, så vil jeg gerne sige ja; jeg vil gerne sige, at det kan man sandsynliggøre. Der er nemlig det at sige til det, at vi har et gentagelsesprincip, og det er rigtigt, som ministeren siger det, men vi har også erfaringer fra den foregående regerings tid på andre områder, nemlig dér, hvor staten selv er bygherre også i byggeriet, ikke bare i anlægsarbejdet. Og jeg er helt sikker på, at i den nuværende regerings tid vil man kunne finde tilsvarende erfaringer, som viser, at vel kan der være rationelle tekniske fordele ved at lave meget store arbejder og dermed også gentagelsesprincip og alt, hvad dertil hører, men det kan meget vel være, at